

10 e Kamer

Nr. 606/07
VAN HET PARKET

Nr. C1715109
VAN HET ARREST

Het hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest gewezen in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

28 mei 2009

not. BG 66.24.1845/00/st van het Openbaar Ministerie,

en eiser tot herstel, de **gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur**, bevoegd voor de provincie , met burelen gevestigd te

tegen:

1.Nr. , bediende aankoopdienst,
geboren te op , wonende te

2.Nr. , vennoot, geboren te
op , wonende te

Beklaagd van:

De eerste en de tweede:

Als daders, ofwel om een misdaad of een wanbedrijf hieronder omschreven te hebben uitgevoerd, ofwel om aan de uitvoering rechtstreeks te hebben medegewerkt, ofwel om door enige daad tot de uitvoering ervan zodanige hulp te hebben verleend dat, zonder hun bijstand, de misdaad of het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, ofwel om door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, rechtstreeks het misdrijf te hebben uitgelokt;

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1-1° (en § 3), 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999) zoals gewijzigd bij decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 03 augustus 2001) en 8 maart 2002

(B.S. 23 maart 2002), de bij artikel 99 § 1-1 bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken, in casu:

1. door op het terrein gelegen te _____ ten
kadaster gekend onder _____ in eigendom
toebehorende aan _____

uitbreiding woning bestaande uit twee delen nl. 4,5 m op 10,3 m en 4,45 m op 8,7 m, en het plaatsen van een omheining in kokosmatten;

te _____ in augustus 2000;

2. en de sub 1 hierboven omschreven toestand in stand gehouden te hebben;

te _____ in de periode gaande van augustus 2000 tot de
uitvaardiging van het bevel tot dagvaarding zijnde 23 juni 2003.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge van 27 maart 2007, vijftiende kamer, werd op tegenspraak en op verzet van de beklaagden tegen het vonnis van dezelfde rechtbank en kamer van 23 januari 2007, als volgt beslist:

Verklaart het verzet ontvankelijk doch ongegrond.

Doet het verstekvonnis waartegen verzet teniet en opnieuw wijzende.

Verklaart de telastleggingen bewezen in hoofde van beide beklaagden en veroordeelt dienvolgens:

- de eerste beklagde voor de feiten sub 1 en 2 samen tot een geldboete van € 400;
- de tweede beklagde voor de feiten sub 1 en 2 samen tot een geldboete van € 400;

Verwijst de veroordeelden solidair tot het betalen van de kosten van beide aanleggen, in het geheel begroot op € 100,44, het verstek aan hen te wijten zijnde, en elk tot het betalen van een vergoeding van € 25.

Zegt dat bij toepassing van artikel 1 van de Wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd bij de wetten van 22 december 1989, 20 juli 1991, 26 juni 1992, 24 december 1993 en 26 juni 2000 voormelde geldboetes met veertig opdecimen verhoogd worden en aldus gebracht op telkens € 2.000.

Beveelt dat bij gebreke van betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, voormelde geldboetes zullen mogen vervangen worden door een gevangenisstraf van telkens drie maanden.

De Rechtbank stelt vast dat de veroordeelden nog geen veroordeling hebben opgelopen tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden en meent dat een opdeproefstelling van aard is om de verbetering van deze veroordeelden te doen verhopen.

Gelet op artikel 8 van de Wet van 29 juni 1964, beveelt dat de tenuitvoerlegging van huidig vonnis binnen de perken van artikel 14 van dezelfde wet uitgesteld wordt voor een termijn van drie jaar voor wat betreft de helft van de uitgesproken geldboetes en de telkens erop van toepassing zijnde vervangende gevangenisstraf.

Verplicht de veroordeelden om boven de correctionele hoofdstraf elk een bedrag van € 25 + 45 opdecimen = telkens € 137,50 te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Veroordeelt beklagden tevens in solidum tot het herstel van de bouwplaats in de oorspronkelijke toestand, hetgeen impliceert de slooping van de hierboven nader beschreven bouwwerken, zulks binnen de zes maanden vanaf heden en onder verbeurte van een dwangsom van € 123,95 per dag vertraging in de uitvoering na het verstrijken van de termijn.

Machtigt de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur om ambtshalve te voorzien in het herstel van de bouwplaats in de oorspronkelijke toestand, voor het geval de plaats niet binnen zo even genoemde termijn in de vorige staat hersteld werd, zulks op kosten van beklagden in solidum.

Tegen voormeld vonnis werd op 11 april 2007 door beide beklagden hoger beroep ingesteld.

1. Het hof hoorde op de openbare terechtzitting van 23 april 2009 in het Nederlands:

de beklagden in hun middelen van verdediging, de eerste beklagde in persoon en beiden bijgestaan door meester advocaat aan de balie te

het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van substituut-procureur-generaal,

eiser tot herstel in zijn eisen bij monde van meester voor meester beiden advocaat aan de balie te

2. Nadat op 23 april 2009 de debatten werden gesloten en de zaak voor uitspraak werd gesteld op 28 mei 2009, heeft de raadsman van de beklagden op 4 mei 2009 een verzoekschrift tot heropening van de debatten per post toegestuurd, waaraan een stuk wordt overgemaakt. Evenwel betreft dit géén nieuw stuk van overwegend belang, zodat de vraag tot heropening van de debatten niet wordt ingewilligd en het na het sluiten van de debatten neergelegde stuk buiten het beraad wordt gehouden.

3. Het beroep werd tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Het is ontvankelijk.

De beslissing van de eerste rechter waarbij het verzet van de beklaagden ontvankelijk werd verklaard is er niet door bestreden.

4. De kwalificatie van de te last gelegde feiten dient te worden verbeterd als volgt:

"Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1-1° (en § 3), 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999) zoals gewijzigd bij decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 3 augustus 2001) en 8 maart 2002 (B.S. 23 maart 2002), de bij artikel 99 § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken, in casu:

*A. door op het terrein geleen te ten
kadaster gekend onder in eigendom
toebehorende aan*

*a. het bouwen van een uitbreiding aan de woning, bestaande uit twee delen nl. 4,5 m op 10,3 m en 4,45 m op 8,7 m, en
b. het plaatsen van een omheining in kokosmatten;*

*te van 11 augustus 2000 tot en met 11
september 2000;*

B. a. door de sub A.a. hierboven omschreven toestand in stand gehouden te hebben;

b. door de sub A.b. hierboven omschreven toestand in stand gehouden te hebben,

te van 12 september 2000 tot 23 juni 2003".

Van deze verbetering werd aan de partijen kennis gegeven. De aldus verbeterde telastleggingen betreffen dezelfde feitelijke gedragingen als deze die in de oorspronkelijke dagvaarding aan de telastleggingen 1 en 2 ten grondslag lagen. Telkens hierna sprake is van de telastleggingen A (beide onderdelen) en B (beide onderdelen) betreft het deze telastleggingen zoals hier onder 3 verbeterd.

De onder A, onderdelen a en b, te last gelegde feiten maken nog steeds een inbreuk uit op art.99 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art.146 eerste lid 1° en 3°, derde en vierde lid, 147 en 149 van het *Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999* (B.S. 8 juni 1999), zoals inmiddels gewijzigd bij decreten van 28 september 1999, 26 april 2000, 13 juli 2001, 8 maart 2002, 19 juli 2002, 4 juni 2003, 21

november 2003, 7 mei 2004, 22 april 2005, 10 maart 2006, 16 juni 2006, 7 juli 2006, 22 december 2006, 9 november 2007 en 21 december 2007, hierna genoemd Stedenbouwdecreet 1999.

Met betrekking tot de telastlegging B, onderdelen a en b, is het zo dat het artikel 146, 3° lid Stedenbouwdecreet 1999, zoals gewijzigd door artikel 7 van het *Decreet houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, wat het handhavingsbeleid betreft* van 4 juni 2003, in de mate dat dit niet vernietigd werd door het Grondwettelijk Hof bij arrest nr van 19 januari 2005, bepaalt dat het misdrijf van in stand houden van inbreuken bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° nog slechts strafbaar is voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden. Ingevolge art.2 lid 2 SW. dient van deze mildere strafwet ter zake toepassing te worden gemaakt.

Het te last gelegde misdrijf van in stand houden is in casu nog steeds strafbaar. De handelingen en werken zijn immers volgens het gewestplan gelegen in natuurgebied, ruimtelijk kwetsbaar gebied in de zin van art.146, 4° lid Stedenbouwdecreet 1999.

5. In de mate dat zij zijn bewezen komen de misdrijven in hoofde van elke beklaagde voort uit een zelfde opzet en zijn zij in die zin door één feit, namelijk een complexe gedraging, opgeleverd. De termijn van de verjaring van de strafvordering neemt slechts een aanvang op de datum van het laatste feit, dit is 23 juni 2003. De termijn werd regelmatig gestuit door het vellen van het bestreden vonnis op 27 maart 2007. Sedertdien zijn minder dan vijf jaren verlopen, zodat de strafvordering niet is vervallen door verjaring.

6. De telastleggingen A, onderdeel b, en B, onderdeel b, zijn niet bewezen. Er is immers geen "omheining in kokosmatten" aangebracht. Op de terechtzitting van het hof is gebleken dat wellicht in de loop van het jaar 1997 een omheining bestaande uit draad en palen werd aangebracht. De beklaagden hebben hiertegen vóór of tijdens de periode waarop dit onderdeel van de telastlegging A betrekking heeft kokosmatten aangebracht. De vaststellingen in het strafdossier en de telastlegging hebben alleen hierop betrekking. Deze matten vormen geen vaste inrichting in de zin van art.99 § 1, 1° Stedenbouwdecreet 1999. Het dossier bevat geen gegevens over enige plaatselijke verordening die het aanbrengen van dergelijke matten aan een afsluiting vergunningsplichtig maakt, op grond waarvan het hof het te last gelegde feit zou kunnen herkwalficeren.

7. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het hof zijn de telastleggingen A, onderdeel a, en B, onderdeel a, lastens de beide beklaagden bewezen.

8. De bewezen verklaarde misdrijven komen in hoofde van elke beklaagde voort uit een zelfde opzet, nu zij onderling verbonden zijn door eenheid van doel en verwezenlijking, en zijn in die zin door één feit, namelijk een complexe gedraging opgeleverd, waarop één straf dient te worden toegepast.

De beklaagden hebben wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand tot stand gebracht en jarenlang, meer bepaald in de periode vermeld in de bewezen verklaarde telastlegging B, onderdeel a, in stand gehouden.

Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen, hebben zij al die tijd totaal ondergeschikt gemaakt aan hun persoonlijke belangen, niettegenstaande een vergunning voor de uitvoering van hun plannen eerder uitdrukkelijk door de bevoegde overheden werd afgewezen.

Een geldboete zoals door de eerste rechter bepaald vormt daarom voor elke beklaagde een passende bestraffing voor de thans bewezen verklaarde misdrijven samen, van aard de beklaagden te doen inzien dat zij zich in de toekomst aan de decretale voorschriften ter zake dienen te houden.

Het uitstel van de tenuitvoerlegging van deze straf dient behouden te blijven gelet op de afwezigheid van hoger beroep door het openbaar ministerie tegen het verstekvonnis en het vonnis a quo.

9. Het hof houdt bij de bestraffing, zoals de eerste rechter, rekening met het feit dat de beklaagden het misdrijf pleegden deels vóór, deels na 1 januari 2002 en vóór 1 maart 2004, zodat de geldboete dient te worden uitgedrukt in euro en vermeerderd met 40 opdecimen.

De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders dient te worden bepaald op € 25, te vermeerderen met 45 opdecimen tot € 137,50, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

Bij arrest nr. van de Raad van State van 17 december 2008 (B.S. 2 februari 2009) werd het K.B. van 27 april 2007 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken vernietigd, zodat de bepalingen van het K.B. van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd door de artikelen 1 en 2 van het K.B. van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie, van toepassing blijven. Krachtens art. 91, 2° lid van dit K.B. bedraagt de vaste vergoeding € 25.

10.1. Bij brief van 21 november 2001 heeft de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur de herstellvordering bij het parket van de procureur des Konings te Brugge ingeleid op basis van art.149 § 1 Stedenbouwdecreet 1999. Hij vordert het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand en de verbeurte van een dwangsom bij niet naleving van het bevel tot herstel. Volgens de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur impliceert het herstel: "de sloping van de in de voornoemde p.v.'s beschreven constructiedelen in nieuwbouw m.i.v. de verharding en de fundering en de verwijdering van alle afbraakproducten buiten het terrein."

10.2. De herstellvordering werd ingeleid op een ogenblik dat de vereiste van een eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, ingevoerd ingevolge de wijziging van art.149 § 1 Stedenbouwdecreet 1999 door artikel 8 van het decreet van 4 juni 2003, nog niet bestond. Deze vereiste bestond immers volgens de art.198 bis

Stedenbouwdecreet 1999 slechts nadat de Hoge Raad was opgericht en het huishoudelijk reglement had goedgekeurd, dit is vanaf 13 januari 2006, datum van de publicatie in het Belgisch Staatsblad van het besluit van de Vlaamse Regering van 16 december 2005 waarbij het huishoudelijk reglement aangenomen door de Hoge Raad op 24 oktober 2005 werd goedgekeurd.

De eerste rechter heeft van de mogelijkheid gegeven door voormeld art.198 bis om de vordering alsnog voor advies aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid over te maken gebruik gemaakt. De raad verleende een eensluidend advies.

10.3. Uit de bewoordingen van de oorspronkelijke herstellvordering blijkt dat zij geen betrekking had op de "omheining in kokosmatten". Voor het hof vordert eiser tot herstel zonder nadere motivering op dit punt wel "het verwijderen van de omheining bestaande uit kokosmatten".

Gelet op de vrijspraak voor de telastleggingen A, onderdeel b, en B onderdeel b, is de aldus uitgebreide herstellvordering niet gegrond voor zover zij de verwijdering van de kokosmatten betreft.

10.4. Aan de wederrechtelijke toestand tot stand gebracht door de misdrijven omschreven in de telastleggingen A, onderdeel a, en B, onderdeel a, werd nog geen einde gesteld: de plaats werd nog niet in de oorspronkelijke toestand hersteld en er is geen regularisatie overeenkomstig een hiertoe verleende stedenbouwkundige vergunning.

10.5. De beklaagden stippen aan dat de bestendige deputatie (thans: deputatie) van de Provincieraad van op 14 september 2006 het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan heeft goedgekeurd dat uitzicht zou geven op een mogelijke uitbreiding van de woning na opmaak van het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan. De ruimtelijke structuurplannen zijn geen bodembestemmingsplannen. De bestemming van het goed volgens het gewestplan blijft zowel voor de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur als het hof het beoordelingscriterium om uit te maken of het goed al dan niet gelegen is in natuurgebied en de rechtsgrond voor het herstel.

10.6. Voor zover het herstel betrekking heeft op het bouwen van een uitbreiding aan de woning betreft het de constructie in twee delen die werd gebouwd grotendeels op de plaats waar een bestaande constructie onvergund werd gesloopt; het betreft niet de bestaande woning; wel blijkt uit de foto's in het dossier dat aan de zijgevel van de woning de gevelstenen werden verwijderd omdat deze gevel na de uitvoering van de werken een binnenmuur zou worden, maar het herstel door herplaatsing van gevelstenen wordt niet gevorderd.

10.7. Tot de herstellvordering met betrekking tot de uitbreiding van de woning werd beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat zij werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskennis van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij strookt met de wet. Het staat niet aan het hof de opportuniteit van die vordering te beoordelen.

10.8. Zo legt deze vordering aan de beklaagden geen onredelijk hoge lasten op. Om eventueel onbillijke gevolgen op te vangen van een voor

de beklaagden gunstige wijziging van de regelgeving op korte termijn, kan wel de periode binnen dewelke tot het herstel moet worden overgegaan enigszins ruimer worden bepaald dan de eerste rechter deed.

Wel is het zo dat onderdeel "de verwijdering van alle afbraakproducten buiten het terrein", moet begrepen worden als het geven van een legale bestemming aan de afbraakmaterialen, wat immers niet alleen kan geschieden door het verwijderen buiten het terrein.

11. Gelet op het talmen van de beklaagden in de periode vermeld in de bewezen verklaarde telastlegging B, onderdeel a, om tot het herstel voor zover het de nieuw gebouwde constructie in twee delen betreft over te gaan, wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de beklaagden om hiertoe zelf over te gaan.

De lange tijd sedert dewelke de beklaagden reeds konden overgaan tot het herstel en de ruime termijn welke hen thans hiertoe nog wordt verleend brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van art.1385 bis laatste alinea van het Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelden pas de dwangsom zullen kunnen verbeuren.

**OP DEZE GRONDEN,
Het hof, rechtsprekend op tegenspraak,**

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald en de niet strijdige artikelen aangehaald door de eerste rechter,
38 strafwetboek,
190 en 211 Wetboek van Strafvordering,
2 en 4, lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,
1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003,
28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen, zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993, artikel 23 van het KB van 19 december 2003 en artikel 1 van het KB van 31 oktober 2005,
91 al. 2 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 zoals gewijzigd door artikel 1 van het koninklijk besluit van 23 december 1993,
1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001,
24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

verklaart het hoger beroep ontvankelijk en er ten gronde over beslissend:

weigert de heropening van de debatten en houdt het na het sluiten van de debatten neergelegde stuk buiten het beraad,

wijzigt het vonnis van 27 maart 2007 voor zover bestreden als volgt:

verbetert de telastleggingen zoals hiervoor onder 3 vermeld,

spreekt de beklaagde vrij voor de telastleggingen A, onderdeel b, en B, onderdeel b,

veroordeelt elke beklaagde voor de telastleggingen A, onderdeel a, en B, onderdeel a, samen tot een geldboete van € 400, vermeerderd met 40 opdecimen tot € 2 000 of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden,

veroordeelt elke beklaagde tot betaling van de bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders € 25, vermeerderd met 45 opdecimen tot € 137,50,

veroordeelt elke beklaagde tot betaling van de vaste vergoeding van € 25,

verleent uitstel van de tenuitvoerlegging van dit arrest gedurende een termijn van drie jaar voor de helft van de geldboete en van de vervangende gevangenisstraf waartoe elke beklaagde wordt veroordeeld

verklaart de vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur tot herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand voor zover zij strekt tot verwijdering van de afsluiting in kokosmatten niet gegrond,

beveelt aan elke beklaagde over te gaan tot het herstel van de plaats te nader in de oorspronkelijke dagvaarding vermeld, in de oorspronkelijke toestand binnen een termijn van twee jaar vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden door:

- de sloping van de uitbreiding bestaande uit twee delen vermeld in de telastlegging A, onderdeel a, met inbegrip van de verharding en de fundering,
- het geven van een legale bestemming aan de afbraakmaterialen,

beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in die mate in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen is bepaald in art.153 Stedenbouwdecreet 1999,

zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door de veroordeelden in solidum een dwangsom zal worden verbeurd van € 75 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van twee jaar vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de kosten in beide aanleggen gemaakt, deze aan de zijde van het openbaar ministerie bepaald op € 100,44 in eerste aanleg en op € 119,50 in beroep, vaststellend dat het verstek in eerste aanleg aan de beklaagden te wijten was.

Kosten:		
	Afschriften:	25,65
	Opstelrecht ber.bekl.:	30,00
	Dagvaarding:	52,99
		<hr/>
		108,64
	+ 10 % :	10,86
		<hr/>
	Totaal :€	119,50

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep. tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter als voorzitter, en de raadsheren en in openbare terechtzitting van **28 mei 2009** uitgesproken door voorzitter in aanwezigheid van substituut-procureur-generaal, met bijstand van griffier